

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

Львівське обласне управління з фізичного виховання і спорту комітету з
фізичного виховання і спорту Міністерства освіти і науки України
Львівський державний медичний університет імені Данила Галицького
Кафедра фізичного виховання і здоров'я, лікувальної фізкультури
і спортивної медицини

V ***ВСЕУКРАЇНСЬКА***
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

“РОЛЬ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
І СПОРТУ В ЗДОРОВОМУ
СПОСОБІ ЖИТТЯ ”

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ

277/48 1997009

листопад 2001 р.
ЛЬВІВ, УКРАЇНА

Дуліба О.Б. ХАРАКТЕРИСТИКА ФІЗИЧНОЇ І РОЗУМОВОЇ ПРАЦЕЗДАТНОСТІ СТУДЕНТОК В РІЗНІ ФАЗИ БІОЛОГІЧНОГО ЦИКЛУ	23
Дукач Л.М., Л.В.Ніколенко, В.Б.Бакурідзе, Смирнова О.Л. СПЕЦІАЛЬНА МЕДИЧНА ГРУПА : ПРОБЛЕМИ ТА ПИТАННЯ.	26
Дукач Л.М., Павлун Т.О. ЕКОЛОГІЯ ЛЮДИНИ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК З ФІЗИЧНИМ ВИХОВАННЯМ	27
Дутчак М.В., Бачигін В.П. МЕХАНІЗМИ ТА ПРОБЛЕМАТИКА ЛІЦЕНЗУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ГАЛУЗІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ В УКРАЇНІ	28
Єрмакова Є.В., Орлик І.В. ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ ІЗ НЕБЛАГОПОЛУЧНИХ СІМЕЙ.	31
Єрмакова Є.В., Орлик І.В., Партика У.Д. ЕЛЕКТРОКАРДІОГРАФІЧНИЙ СКРИНІНГ У ДІТЕЙ	32
Зазуляк І., Куриш В. ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИВЧЕННЯ СТУДЕНТАМИ ТЕХНІЧНИХ ПРИЙОМІВ ГРИ У ТЕНІС ІЗ ВИКОРИСТАННЯМ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ НАОЧНИХ ОРІЄНТИРІВ	33
Іванова Л.Д., Нікітченко М.Б., Долгіср Є.В., Харитоновна Л.О., Середовська В.Ю. ТУРИЗМ ЯК ЗАСІБ МОТИВАЦІЇ ФІЗКУЛЬТУРНО-ОЗДОРОВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ.	34
Киван-Мультап Н.В., Семенова О.Б., Дзівенко О.А. ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ЗАНЯТЬ ІЗ СПЕЦІАЛЬНИМИ МЕДИЧНИМИ ГРУПАМИ	34
Кляпчук В.В., Самошкін В.В. ДИНАМІКА ПСИХОФІЗИЧНОГО СТАНУ СТУДЕНТІВ З НЕДОСТАТНЬОЮ ФІЗИЧНОЮ ПІДГОТОВЛЕНІСТЮ ПІД ВПЛИВОМ ФІЗИЧНИХ ТРЕНУВАНЬ	36
Клемба А., Крупський В., Любіжанін Ю. ВПЛИВ КОНДИЦІЙНИХ ТРЕНУВАНЬ НА ПРАЦЕЗДАТНІСТЬ ЛИЖНИКІВ-ПОЧАТКІВЦІВ	37
Коритко З.І., Мисаковець О.Г., Коритко М.О. МЕТАБОЛІЧНІ ПРОЯВИ АДАПТАЦІЇ У СПОРТСМЕНІВ ПРИ ФІЗИЧНИХ ПЕРЕВАНТАЖЕННЯХ	37
Коритко З.І. ОЦІНКА ФУНКЦІОНАЛЬНОГО СТАНУ ТА РЕЗЕРВІВ ОРГАНІЗМУ СПОРТСМЕНІВ ЗА ДОПОМОГОЮ ЕЛЕКТРОПУНКТУРНОЇ ДІАГНОСТИКИ ЗА МЕТОДОМ Р. ФОЛЯ	38
Корягін В.М. РОЗВИТОК ВИСОТИ СТИБКА У БАСКЕТБОЛІСТІВ	39
Корягін В.М., Заверикін А.М., Дедюхіна В.О. ОЦІНКА ПІДГОТОВЛЕНОСТІ БАСКЕТБОЛІСТІВ ВИСОКОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ	40
Костовський М.Г., Мухін В.М., Матяжов В.С. ОСНОВНІ ІСТОРИЧНІ ВІХИ ВИНИКНЕННЯ ТА ЗАСТОСУВАННЯ ДОПІНГУ	41
Кравчук Н.М., Магльований А.В., Сафронова Г.Б., Стрельбицький Л.В. ХАРАКТЕРИСТИКА НЕРВОВО-М'ЯЗОВОЇ ТА СЕНСОРНИХ СИСТЕМ У СТРІЛЬЦІВ З ЛУКА – ІНВАЛІДІВ	42
Крапівіна К.О., Савка І.В. ЛІКУВАННЯ ЦУКРОВОГО ДІАБЕТУ З ВИКОРИСТАННЯМ ФІЗИЧНИХ ВПРАВ ЙОГИ	43
Красовська А.Г., Бариков Д.С., Падафа В.Е. ПРАКТИКА ВИКОРИСТАННЯ МУДР У ЗДОРОВОМУ СПОСОБІ ЖИТТЯ	44
Красовська А.Г., Бариков Д.С., Швець П.Л., Малецький В.В., Мігуля О.Ю., Іванова М.І., Варданян А.С., Падафа В.Е. РОЛЬ МАСАЖУ І САМОМАСАЖУ КИСТЕЙ І СТОП ЗА СИСТЕМОЮ СУ ДЖОК ЯК ЕЛЕМЕНТУ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ У ЗДОРОВОМУ СПОСОБІ ЖИТТЯ	45
Крупський В.П., Любіжанін Ю.Г. ОСОБЛИВОСТІ ТЕХНІКО-ТАКТИЧНИХ ДІЙ СПОРТСМЕНІВ НА ЕТАПАХ БЕЗПОСЕРЕДНЬОЇ ПІДГОТОВКИ ДО ЗМАГАНЬ	46
Линець М.М. СПЕЦИФІКА БІЗНЕСУ У ПРОФЕСІОНАЛЬНОМУ СПОРТІ	46
Літовцев В.К., Рибак Л.І. ПЕДАГОГІЧНІ ТА ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ НАВЧАЛЬНО-ТРЕНУВАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ СТУДЕНТІВ-СПОРТСМЕНІВ З ГАНДБОЛУ	49

студентами треба ставити взаємозв'язок між фізичною культурою, здоров'ям, та екологією. Для студентів медичних вузів це цілком очевидно, оскільки їх теоретичні знання вже з першого курсу формуються під впливом розуміння взаємозалежності "внутрішніх" та "зовнішніх" факторів здоров'я. Найбільш ефективними є ті заходи, вправи, фізичні комплекси, які роблять особливий акцент на підвищення стійкості організму людини в умовах впливів зовнішнього середовища.

МЕХАНІЗМИ ТА ПРОБЛЕМАТИКА ЛІЦЕНЗУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ГАЛУЗІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ В УКРАЇНІ

Дутчак М.В., Бачигін В.П.

Управління з питань фізичної культури, спорту та туризму Рівненської обласної державної адміністрації

Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму України

В умовах трансформації українського суспільства до ринкових економічних відносин спостерігається ряд специфічних змін у функціонуванні галузі фізичного виховання і спорту.

Протягом 90-х років минулого століття в Україні з'явилися і розвиваються нові види спортивної діяльності та відносно масово створюються різноманітні організаційні форми як добровільні об'єднання громадян або підприємницькі структури. Низький рівень заробітної плати і соціальної захищеності працюючих у державному галузевому секторі спричинили їх міграцію до комерційної діяльності. В таких умовах, як зазначається в офіційних повідомленнях [4], почастишали випадки коли під назвою спортивних клубів витончено діють порушники кримінального законодавства. Масштабних розмірів набуває поява псевдофахівців, які беруться проводити заняття з того чи іншого виду рухової активності немає, як правило, відповідної фізичної й теоретичної підготовленості. Не поодинокі фіксуються факти негативного впливу занять фізичними вправами на рівень здоров'я дітей, юнацтва та дорослого населення. Все це зумовило необхідність запровадження в Україні дозвільної системи в галузі фізичного виховання і спорту. Виникла гостра потреба в умовах дії перехідної економічної моделі ввести спеціальний державний регулятор – ліцензування.

Ліцензія (від латинського *licentia* – свобода, право) – офіційний дозвіл на право певного різновиду діяльності, яка не може бути здійснювана самочинно [5, 6].

В більшості країн Європи практикується ліцензування спортивної діяльності [4]. В Німеччині, Франції, Швеції воно проводиться через спортивні федерації, в Болгарії та Росії ці повноваження здійснюють державні органи, а в Італії – Національний Олімпійський комітет. Особлива увага приділяється ліцензуванню екстремальних видів спорту.

В Україні ліцензування діяльності в галузі фізичного виховання і спорту було започатковано після виходу постанови Кабінету Міністрів України від 27 травня 1998 року №751 "Про перелік видів фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності, які підлягають ліцензуванню". До таких видів віднесено наступні:

- організація та проведення спортивних занять професіоналів та любителів спорту;
- діяльність з підготовки спортсменів до змагань з різних видів спорту, визнаних в Україні.

Необхідність ліцензування розповсюджувалась в той час тільки на підприємницькі структури, які функціонують з метою одержання прибутку. За межами дозвільної системи залишилась велика кількість громадських спортивних організацій. Лише в останні два роки після прийняття Закону України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності" та відповідних підзаконних актів (постанова Кабінету Міністрів України від 4 липня 2001 року №756 "Про затвердження переліку документів, які подаються до заяви про видачу ліцензії для окремого виду господарської діяльності", наказ Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму України від 7 вересня 2001 року №2675 "Про організацію ліцензування фізкультурно-оздоровчої

та спортивної діяльності”) в державі сформовано необхідне нормативно-правове поле галузевого ліцензування.

Ліцензування – це видача, переоформлення та анулювання ліцензій, видача дублікатів ліцензій, ведення ліцензійних справ та ліцензійних реєстрів, контроль за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов, видача розпоряджень про усунення порушень ліцензійних умов, а також розпоряджень про усунення порушень законодавства у сфері ліцензування [1].

Згідно чинного законодавства України господарською діяльністю визначається будь-яка діяльність юридичних осіб, а також фізичних осіб – суб'єктів підприємницької діяльності, пов'язану з виробництвом продукції, торгівлею, наданням послуг, виконанням робіт.

В галузі фізичного виховання і спорту ліцензування спрямовується на забезпечення:

- державної галузевої політики;
- рівності прав і законних інтересів усіх галузевих суб'єктів господарювання;
- захисту прав, законних інтересів, життя та здоров'я спортсменів і громадян – споживачів фізкультурно-оздоровчих та спортивних послуг.

Аналіз існуючих статистичних даних засвідчує, що в Україні функціонує більше 50 тисяч суб'єктів господарювання, які провадять фізкультурно-оздоровчу та спортивну діяльність, що підлягає ліцензуванню. Проте, на даний момент видано менше одного відсотка необхідних галузевих ліцензій. В більшій половині регіонів держави до цього часу не зафіксовано жодного ліцензіата. Такий стан свідчить про недостатню обізнаність із законодавчою та нормативно-правовою базою ліцензування і, як наслідок, - недостатній рівень роз'яснювальної роботи на місцях із суб'єктами господарювання з комплексу питань, пов'язаних з ліцензуванням.

Державну політику щодо ліцензування фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності здійснює Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму України, в структурі якого функціонує відділ статистики, ліцензування та контролю за дотриманням ліцензійних умов.

Процедура ліцензування визначена зазначеною вище нормативно-правовою базою. Рішення про видачу ліцензії або відмову у її видачі повинно бути прийнято органом ліцензування – Державним комітетом молодіжної політики, спорту і туризму України – у строк не пізніше ніж 10 робочих днів з дати надходження заяви про видачу ліцензії та відповідних документів:

- засвідчені в установленому порядку копії дипломів штатних працівників, які безпосередньо провадять фізкультурно-оздоровчу та спортивну діяльність, про спеціальну освіту або підготовку в акредитованих навчальних закладах;

- робоча програма фізкультурно-оздоровчої та спортивної роботи з виду спорту, погоджена акредитованим навчальним закладом у галузі фізичного виховання і спорту (у разі відсутності у навчальному закладі фахівців відповідного профілю – фахівцем, якого рекомендовано Державним комітетом молодіжної політики, спорту і туризму України);

- засвідчена в установленому порядку копія чинного зразка паспорту спортивної споруди, на якій провадиться фізкультурно-оздоровча та спортивна діяльність, а в разі її здійснення не в спортивній споруді – висновок місцевого органу влади з фізичної культури і спорту про матеріально-технічну базу, що використовується;

- засвідчена в установленому порядку копія документу, що підтверджує право власності суб'єкта господарської діяльності або оренди ним приміщення для проведення відповідного виду фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності;

- засвідчена в установленому порядку копія висновку місцевого органу санітарно-епідеміологічної служби про відповідність санітарним нормам споруди (приміщення), в якій провадитиметься фізкультурно-оздоровча та спортивна діяльність;

- засвідчена в установленому порядку копія договору зі страховою компанією про страхування користувачів послуг від нещасних випадків під час провадження фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності;

- відомості за підписом заявника – суб'єкта господарської діяльності – про забезпечення ним диспансерного обслуговування користувачів послуг;

- засвідчена в установленому порядку копія довідки органу статистики про внесення до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (для юридичних осіб).

Ліцензіат не може передавати ліцензію або її копію іншій юридичній або фізичній особі для провадження фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності.

Для кожної філії, кожного відокремленого підрозділу ліцензіата, які провадитимуть господарську діяльність на підставі отриманої ним ліцензії органом ліцензування видається засвідчена копія ліцензії, які є документами, що підтверджують їх право на провадження фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності на підставі отриманої ліцензії.

В цьому аспекті слід зазначити, що всеукраїнські спортивні організації підлягають ліцензуванню, як і зареєстровані їх місцеві осередки. Отримавши ліцензію, всеукраїнська спортивна федерація має отримати копії ліцензії на кожен свій місцевий осередок, який не має статусу юридичної особи.

Підстави для переоформлення ліцензії виникають у випадках коли відбулась зміна найменування чи місцезнаходження юридичної особи або прізвища, ім'я, по батькові чи місця проживання фізичної особи – суб'єкта підприємницької діяльності, а також – запровадження ліцензіатом нових видів господарської діяльності.

Дублікат ліцензії видається у разі втрати чи пошкодження ліцензії.

За видачу ліцензії справляється плата, розмір та порядок зарахування якої до Державного бюджету України здійснюється в установленому порядку. Плата за ліцензію проводиться після того, як ліцензійною комісією прийнято рішення про видачу ліцензії - 340 гривень (20 неоподаткованих мінімумів доходів громадян), за переоформлення та дублікат ліцензії – 85 гривень (5 неоподаткованих мінімумів доходів громадян), за видачу кожної копії ліцензії – 17 гривень (1 неоподаткований мінімум доходів громадян).

Державний нагляд за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов провадження фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності [3] здійснюють Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму України й Державний комітет регуляторної політики та підприємництва і його представництва на місцях шляхом проведення планових (не частіше одного разу на рік) і позапланових перевірок (на підставі письмової заяви про порушення ліцензійних умов або з метою перевірки виконання розпоряджень про усунення раніше виявлених порушень).

На даному етапі предметом дискусій в колі фахівців все частіше постає питання про делегування Державним комітетом молодіжної політики, спорту і туризму України ліцензійних повноважень місцевим органам виконавчої влади з фізичної культури і спорту.

Дійсно, статтею 6 Закону України “Про ліцензування певних видів господарської діяльності” [1] передбачена можливість делегування органом ліцензування, яким є центральний орган виконавчої влади, повноважень по ліцензуванню, але тільки своїм структурним підрозділам. Орган ліцензування також не може доручати іншим особам визначати спроможність суб'єктів господарювання виконувати ліцензійні умови згідно з поданими документами.

Відповідно до статті 27 Закону України “Про фізичну культуру і спорт” [2] органи з фізичної культури і спорту створюються у складі ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, а отже вони не є територіальними структурними підрозділами Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму України, а підпорядковані йому тільки функціонально. Тому сьогодні вести мову про делегування повноважень щодо здійснення ліцензування в чинному правовому полі, мабуть, передчасно, а враховуючи складність комплексу ліцензійних функцій і обмежений чисельний склад апаратів місцевих галузевих органів – навряд чи доцільно.

У зазначеній ситуації завдання управлінсь з питань фізичної культури і спорту обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій вбачаються в наступному:

1. Забезпечити зв'язок та координацію дій щодо організації ліцензійного процесу на відповідній території.
2. Організувати тісну співпрацю з територіальними реєструючими та контролюючими органами. Визначити разом з ними дислокації на території регіону підприємств, установ, організацій незалежно від їх організаційно-правових форм та форм власності, а також фізичних осіб – суб'єктів підприємницької діяльності, які провадять фізкультурно-оздоровчу та спортивну діяльність. Сформувати відповідний банк даних.

3. Проводити роз'яснювальну роботу, надавати суб'єктам господарювання консультативну та методичну допомогу з питань підготовки необхідних для отримання ліцензії документів.
4. Здійснювати роботу з контролю за додержанням ліцензіатами вимог Закону України "Про фізичну культуру і спорт" щодо кадрового, матеріально-технічного забезпечення їх діяльності, додержання ними робочих програм фізкультурно-оздоровчої та спортивної роботи.

З метою подальшого удосконалення існуючої дозвільної системи в галузі фізичного виховання і спорту України доцільно:

- на законодавчому рівні розширити сферу ліцензування фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності за рахунок включення, в першу чергу, такого її виду як "організація та проведення спортивних змагань" (насамперед комерційних);
- в установленому порядку передбачити участь місцевих органів влади з фізичної культури і спорту у здійсненні функцій контролю за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов;
- розробити та запровадити ефективні механізми визначення потреби та проведення підготовки фахівців зі спеціальною освітою (особливо з неолімпійських, спортивно-технічних і прикладних видів спорту);
- через національні спортивні федерації та їх місцеві осередки забезпечити легалізацію шляхом ліцензування різного гатунку самодіяльні спортивні клуби, школи, секції і т.д.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності" // Відомості Верховної Ради. – 2000. – №36. – С. 299-324.
2. Закон України "Про фізичну культуру і спорт" // Відомості Верховної Ради. – 1994. – №14. – С. 80-106.
3. Збірник нормативно-правових документів з питань ліцензування фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності в Україні. – К.: Держкоммолодьспорттуризм України, 2001. – 32 с.
4. Ліцензування і приватизація в спорті: Матеріали семінару. – К.: Держкомспорт України, 1999. – 42 с.
5. Словник іншомовних слів / Уклад.: С.М. Морозов, Л.М.Шкарапута. – К.: Наукова думка, 2000. – С. 326.
6. УСЕ Універсальний словник-енциклопедія / Гол. ред. ради М. Попович. – К.: "Ірина", 1999. – С. 785.

ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ ІЗ НЕБЛАГОПОЛУЧНИХ СІМЕЙ.

Єрмакова Є.В., Орлик І.В.

Львівський державний медичний університет імені Данила Галицького

Деприваційний вплив містить в собі комплекс факторів біологічної і соціальної природи, які знаходяться у тісному взаємозв'язку з психічною діяльністю людини. Різноманітні розлади при депривації об'єднують в собі, як невротичні, психотичні розлади, так і порушення психічного розвитку різного ступеня важкості (Л.Ю.Данилова,1995,D.Stern.1994. R.Grossman.1995). Питання про стан здоров'я дітей із соціально несприятливих родин, в тому числі які виховуються в дитячих будинках. до цього часу лишається мало вивченим і дуже актуальним, оскільки кількість дітей – сиріт, які лишилися без опікування батьків продовжує збільшуватися. Це свідчить про соціально несприятливий стан суспільства і про низький матеріальний і моральний рівень. Метою нашого дослідження було вивчення порушень психічної діяльності дітей в умовах депривації. На першому етапі дослідження ми визначили соціальний склад дітей, які перебувають в будинку дитини для дітей з захворюваннями центральної нервової системи та порушенням психіки. В таблиці 1 наведені причини, з яких діти поступили в будинок дитини.